

Proč má Janička velrybu

Milena Durková

Ilustrovala Veronika Miklasová Fodorová

FRAGMENT

Proč má Janička velrybu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Milena Durková
Proč má Janička velrybu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Proč má Janička velrybu

Milena Durková

Ilustrovala Veronika Miklasová Fodorová

Obsah

Ahoj, znáš Janičku?	7
Jak získala Janička velrybu	9
Návštěva u Trpaslíkových	26
Jak doplula velryba až do školy	65
Jak naučila Janičku plavat.....	87
Zachráněná velryba.....	106
Ať žije překvápko!.....	129

Ahoj, znáš Janičku?

?

Pardon, to je divná otázka! Záleží na tom, jak se ta Janička jmenuje příjmením, jinak nemůžeš vědět, jestli ji znáš. Tahle Janička se jmenuje příjmením Janouchová.

Tedy, znáš Janičku Janouchovou?

Jestli ne a jestli se s ní chceš seznámit, můžeš si přečíst, co všechno se jí přihodilo.

Janička má černé vlásky přistřižené pod uši a modré oči. Chodí do druhé třídy. Někdy má trochu potíže se čtením, protože se jí pletou písmenka. Hlavně *t* a *f*. Také *m* a *n* a ještě *b* a *d*. Proto Janička vymyslela už hodně nových slov, například mábyfek nebo tajtka. Což měly být samozřejmě nábytek a fajfka. Ale když ta slova přečetla Janička, bylo z nich něco úplně nového.

Janička má doma velrybu. Je to jen velryba plyšová z hračkářství, ale Janička nemá ráda, když někdo řekne „jen“. Pro ni je její velryba opravdová. A ještě lepší než živá.

Protože skutečná velryba by uplavala daleko do oceánu
a Janička by s ní nezažila žádné zajímavé příhody.

A takhle se ta krásná velryba dostala k Janičce...

Jak získala Janička velrybu

Všelijaká jména

Janička má také kamaráda jménem Zebulon Strakáček. Říká mu Zebík. Bydlí ve stejném domě, jenže v přízemí, a Janička ve třetím patře. Zebík chodí s Janičkou do třídy, tak spolu chodívají do školy a často i domů a hrají si v parku za domem. Janička má Zebíka moc ráda. Také se jí líbí jeho zvláštní jméno – Zebulon. Vybrala mu ho maminka. Je Američanka, a tak vybírala z jiných jmen než mamky z Čech.

Janička má někdy trochu problémy se svým jménem – Jana Janouchová. Jedna holka v družině jí například řekla, že Jana Janouchová je jako Blbka Blbouchová. Když jí Janička odpověděla, že to tedy neví proč, ta holka se hihňala a pokřikovala Blbka Blbka Blbouchová! Paní učitelka v družině to slyšela a tu holčičku si zavolala k sobě.

Ta holka potom musela na přemýšlečí židličku. To byla zvláštní židle, kterou měli v družině. Když někdo udělal něco hodně moc zlobivého, musel se na ni posadit a zamyslet nad tím, co provedl. Ta holka, jmenovala se Zita Svitáková, na židličce opravdu přemýšlela a vymyslela tam novou nádku. Jakmile z židličky slezla, hned ji Janičce řekla.

Jana Nána Dvojitá!

Takové nadávání skoro nebylo k uvěření! Janička se na Zitu tak rozčílila, že už ani nepotřebovala, aby se jí paní učitelka zastala. Řekla Zitě: „Drž klapačku!“ Zita utíkala žalovat, že Janička řekla drž klapačku, a proto musela Janička také na zvláštní židličku a přemýšlet o svém chování.

Janička přemýšlela. Jenomže jediné, co ji napadlo, byla také nadávka a možná úplně ze všech nejlepších.

Zita Svita Obezita!

Zebra

Ten den, kdy seděla na přemýšleci židličce, se Janička rozhodla, že nadávání nemá ráda. A že kdyby náhodou ještě jednou někdo řekl Blbka Blbouchová, vymyslí pro něj tak strašnou nadávací nadávku, že už to nikdy neřekne.

Jenže se stalo něco nečekaného. O přestávce Janička zaslechla, že kluci ve třídě říkají Zebíkovi Zebro. Takže to bylo nadávání! Janička se hned mračila a dělala obličej vpravo vlevo. Jakmile Zebíkovi někdo řekl Zebro, nebo dokonce Zebřísko, strčila si dva prsty do pusy a dva k očím a zatáhla, aby to vypadalo jako ošklivá zombie.

Jenže... ono to nefungovalo. Ti zombíci totiž nefungovali. Zebík jako by ani neviděl, že je Janička dělá jemu na pomoc!

A ještě k tomu nešel Zebík po škole s Janičkou domů, ale s maminkou nakupovat. Janička se ho nemohla zeptat, proč z těch jejích zombíků nemá radost.

Dalšího dne ráno měl Zebík na sobě tričko s obrázkem zebří hlavy a ta hlava měla rozesmátou pusou. A na zádech nový batůžek s černobíle proužkatým vzorkem, hladce chlupatým jako zebří srst.

Janička všechno pochopila, jakmile vyšla z výtahu a Zebíka uviděla. A zeptala se ho, jestli Zebra být chce. Zebík kývl, že jasně, určitě. Zebra je vzácné africké zvíře, tak to přece nemůže být nadávka. A trochu se na Janičku zamračil, že jí to nedošlo hned včera.

Vzácné zvíře nemůže být nadávka... Janička se také divila, že ji něco tak jednoduchého nenapadlo. Přišlo jí to tak líto, že udělala dalšího zombíka. Ale už ne zlého, jen malé smutné zombátko.

Dlouhé slovo

Toho dne, kdy měl Zebík poprvé zebří věci, Janička cestou domů ze školy neříkala vůbec nic.

„Nejsi dneska nějaká zvadlá, Janičko?“ zeptala se maminka.

Janička neodpověděla.

„Copak se stalo?“ zajímala se maminka.

Janička jí řekla, jak vůbec nevěděla, že Zebík chce být Zebra, že se mu to líbí. Že si myslela, že Zebra je posmívání, a jak pro něj dělala strašidelné zombíky, až ji bolela pusa.

„Á já,“ pochopila maminka a také chvíli mlčela. Potom řekla, že někdy se prostě stanou divné věci. Je na ně jedno dlouhé slovo – nedorozumění. To znamená, že jeden člověk něco myslel dobře, ale ten druhý si toho nevšiml.

Janička opakovala správně dlouhé slovo ne-do-ro-zu-mě-ní, ale veseleji jí z něj nebylo.

Maminka však ještě řekla, že když se vyskytne tohle dlouhé slovo, musí se prostě nějak odstranit. Když se Janička zeptala, jak se to nedo... vyzmizíkuje, maminka ukázala přes ulici na jednu výlohu. Bylo to zrovna hračkářství.

Kdyby tam měli nějakou mrňavou zebra, vysvětlovala maminka, například přívěsek na Zebíkův nový zebří batůžek, byl by to správný dárek, aby Zebík věděl, že Janička má zebry také ráda. A nedorozumění by bylo pryč. Prostě by zmizelo!

Janičce se maminčin nápad líbil. Navíc proč by se nepo-dívala do hračkářství?

Tak tam šly hned.

Opičí lavina

V hračkářství byly samé police vysoké až ke stropu a na nich spousta hraček: stavebnic a puzzlů a hodně panenek a všechno možné. Ale zebrou maminka s Janičkou neviděly žádnou, malou ani velkou. Maminka se zeptala paní prodavačky, jestli mají také zebry, paní prodavačka řekla, že něco pruhovaného se určitě najde, a šly s maminkou hledat. Janička s nimi koukala chvíli u plyšáků a potom u miniplyšáků. Našel se velbloud, a dokonce i antilopa, ale žádná zebra.

Maminka s paní prodavačkou šly pátrat za roh, ovšem Janička ještě ne, protože uviděla něco zajímavého. Ale také hrozného!

U stolečku s dřevěnou dráhou pro vláčky stála bedna. Nebo spíš truhla, protože měla nahoře víko. Byla docela velká. Víko bylo odklopené a Janička viděla, že truhla je tak plná malých pletených opiček, až skoro opičkami přetéká.

Chudinky malé, myslela si Janička, ty jsou ale namačkané. Ty, co jsou úplně na dně, jistě vůbec nemůžou dýchat. Tam to musí být jako na dně opičího moře.

Co jiného se v takové situaci dalo dělat než opičky zachránit? Janička si na to nejprve vyhrnula rukávy. Potom v bedně zalovila, jestli jsou tam opičky až úplně na dno. Byly. Nakonec se Janička doširoka rozkročila jako pirát, když se rozhoupe loď.

A emmmmm...!!! Janička vzala za truhlici, zabrala a nepovolila. A buch! Krásně ji překotila a pletené opičky se vysypaly jako vodopád nebo jako opičí lavina.

Zapovězená zvířata

Ještě ani nebyly všechny pořádně vysypané, a už stála u Janičky paní prodavačka, co nevěděla, kde mají zebra. A hned za ní přiběhla maminka. Sama, takže zebra také nenašla.

„Co to má znamenat?!“ vyjekla paní prodavačka a vykukla na opičky oči tak, že je měla bílé kolem dokola.

„To musí být nějaká náhoda,“ začala vysvětlovat maminka. Na Janičku se ale přísně koukla a z toho Janička poznala, že maminka ví, že náhoda to tedy nebyla.

„Zrovna když je tu tak našlapáno,“ chytila se za hlavu paní prodavačka. Zahleděla se na opičky na zabláčené podlaze, jako by nemohla uvěřit, že je jich taková záplava. Janička také koukala. V bedně bylo opiček opravdu víc, než

se na první pohled zdálo. Teď to byla hora opiček a ještě kolem opičí jezero.

„Nějak to vyřešíme,“ slibovala maminka. Zkusila se na paní prodavačku usmát, ale nepovedlo se jí to moc usměvavě. A znovu se na Janičku koukla tak přísně, že bylo jasné, že je s ní nespokojená. Že ty vysypané opičky jsou sice zachráněné, jenže se udělalo nové dlouhé slovo.

Ještě není vygumované první nedorozumění, co bylo zebří, a už je tu nové opičí!

„Já bych vám třeba odkoupila tamhle toho lva,“ nabízela maminka. Ukázala prstem na polici, co byla tak vysoko, že nad ní byl už jen strop.

Na polici stála, seděla nebo ležela zvířata z celého světa. Byla samozřejmě plyšová a vycpaná a naskládaná těsně vedle sebe, že už by se tam nevešlo ani jedno další. Byla to zvířata ohromně velká a byla navíc... zapovězená.

Zapovězená neboli zakázaná tak, že o nich Janička nesměla ani mluvit, tedy rozumělo se před maminkou.

Júúú. Janička měla v tu ránu oči navrch hlavy a chytila se za hlavou jako předtím paní prodavačka. Jenže ne leknu-tím, ale radostí!

Velká otázka

Zapovězená zvířata byla úžasná. Byla sice menší než skuteční lvi v Africe a medvědi v ledových krajích, ale na to, že byla hračková, byla super obrovská. Byla mezi nimi dokonce i hrbatá velryba. Jenže ta byla nejvíc zakázaná, ta hlavně.